

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2001-2002

27 juni 2002

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ECONOMIE, LANDBOUW, WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Vraag om uitleg van de heer Jan Laurys tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over 'jonge Belgische piloten in de kou'

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Declercq tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over wisselwerk

Vraag om uitleg van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de controle op de beschikbaarheid van werklozen voor de arbeidsmarkt

Commissie voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme

Donderdag 27 juni 2002

VOORZITTER : De heer André-Emiel Bogaert

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.26 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Jan Laurys tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over 'jonge Belgische piloten in de kou'

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Laurys tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over 'jonge Belgische piloten in de kou'.

De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de vraag om uitleg die vandaag wordt gesteld is in feite een actuele vraag die ik 2 weken geleden had willen stellen, maar toen was er onze stakingsactie. Het gaat om een probleem dat ook in het federale parlement reeds verschillende keren werd aangekaart door mevrouw Creyf, zowel bij minister Onkelinx als bij premier Verhofstadt.

Concreet gaat het over de opleiding van piloten in de Sabena Flight Academy, de SFA, en meer bepaald de promotie die in 1998 is gestart. De opleiding van jonge piloten bestaat uit 3 fases. De eerste fase omvat een theoretische opleiding. Voor de tweede fase gaan de leerlingen naar Arizona voor een praktische vliegopleiding. De derde fase bestaat uit een praktische opleiding in de toestellen waarmee ze in de maatschappij zullen vliegen. Voor de leerlingen van SFA bestaat die derde fase erin dat ze worden ingeschreven op een wachtlijst bij Sabena, waarvoor ze zelfs moeten betalen. In functie van de behoeften van Sabena wordt die leerling-piloten dan de kans gegeven om op een van de vrijgekomen plaatsen te leren vliegen in een toestel.

De kosten voor de totale opleiding mag men trouwens niet onderschatten : voor de 3 fases samen is dat 75.000 euro. Het spreekt voor zich dat de meeste mensen daarvoor een lening aangaan. We kennen daarvan schrijnende gevallen. De aanleiding tot mijn vraag was een artikel uit de Standaard, waaruit blijkt dat sommige mensen nu in de privé-sector voor een interimbureau werken, terwijl ze verplicht zijn om tot 1.800 euro per maand af te betalen aan hun lening. Die lening zijn ze aangegaan voor hun opleiding, waarvan ze eigenlijk nooit de vruchten hebben kunnen plukken. Die investering van 75.000 euro is in principe geen enkel probleem, als ze nadien een tewerkstelling krijgen als piloot bij een burgerluchtvaartmaatschappij, omdat de lonen daar zo hoog liggen dat de terugbetaling van die lening daarbij inbegrepen is.

Wat is nu het probleem met die negende promotie, de mensen die gestart zijn in 1998 ? In 1998 hadden zij vrij goede vooruitzichten op tewerkstelling. In de praktijk is het steeds zo geweest dat leerling-piloten die waren ingeschreven op de wachtlijst bij Sabena, quasi zeker waren van een betrekking. Daarom was het ook geen enkel probleem om een hoog inschrijvingsgeld te betalen om op die wachtlijsten te staan.

De mensen van de negende promotie, de lichter die startte in 1998, hadden goede vooruitzichten : hun eerste twee fases waren achter de rug en dus schreven ze zich in op de wachtlijsten. Dan was er echter het drama bij Sabena. 750 piloten werden werkloos, 150 werden opnieuw tewerkgesteld. Het spreekt voor zich dat die situatie uitzichtloos is. Er is een heel kleine kans dat die mensen nog kunnen worden tewerkgesteld bij een Belgische luchtvaartmaatschappij.

Ze hebben bovendien nog een extra probleem, omdat de opleiding die die negende promotie heeft gekregen, een Belgische licentie zou opleveren. Voor de mensen van de tiende promotie ligt dat

Laurys

anders, zij zouden een Europese licentie krijgen, waarmee men ook buiten België aan de slag kan. Die mogelijkheid heeft de negende promotie absoluut niet. Bovendien zijn zij geen werknemer van Sabena en kunnen ze niet genieten van de voordelen die de andere werknemers hebben gekregen, zoals de tewerkstellingscel.

Ik weet dat we al eens over deze problematiek hebben gesproken naar aanleiding van een andere discussie in deze commissie. Het is zo dat het federale niveau tegemoetkomt aan die piloten, men geeft bijvoorbeeld vergoedingen aan werkloze piloten om hun vlieglicentie te behouden. Ik heb het de vorige keer ook gezegd : een piloot die 6 maanden geen vliegreuen maakt, verliest in principe zijn licentie en moet die opnieuw behalen. Men heeft faciliteiten gegeven aan die mensen om hun licentie te behouden door hen de mogelijkheid te geven om vliegreuen te maken in vluchtsimulatoren.

Dit geldt allemaal niet voor de mensen die gestart zijn in 1998, zij zijn geen piloot maar stonden op een wachtlijst en vallen dus eigenlijk tussen twee stoelen. Met andere woorden, die mensen worden geconfronteerd met een schuldenlast van 75.000 euro. De derde fase van hun opleiding is niet afgerond. Ze zitten met een Belgische licentie, en na 6 maanden verliezen ze hun kwalificatie.

Ik weet dat een groot deel van de problematiek eigenlijk federale materie is die op dat niveau moet worden opgelost, maar ik denk toch dat de minister van Werkgelegenheid hier ook ergens kan tussenkomen.

Mijnheer de minister, overweegt u mogelijkheden of tegemoetkomingen voor die specifieke doelgroep ? Het gaat heel concreet om die negende promotie. Mensen die nadien hun opleiding zijn gestart, hadden kunnen vermoeden dat ze in de problemen zouden geraken. In die zin hebben ze bewust een risico genomen.

Overweegt u maatregelen om de mensen van de negende promotie op een of andere manier toe te laten om hun licentie opnieuw geldig te maken ? Kunnen ze eventueel in aanmerking komen voor begeleiding in de tewerkstellingscellen ? Heel concreet moet worden onderzocht of hun opleiding niet kan worden erkend als 'onderwijs', want dan zou er een mogelijkheid bestaan om de betaalde BTW te recupereren. Dat zou toch al een financiële tegemoetkoming zijn voor die doelgroep.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik wil eerst even ingaan op de laatste suggestie van de heer Laurys. Die staat niet vermeld in de schriftelijke versie van zijn vraag, want als dat het geval zou zijn, zou hij zijn vraag hebben gesteld aan minister Vanderpoorten. Op die laatste suggestie kan ik namelijk niet echt ingaan, omdat ik daartoe niet de bevoegdheid heb, in alle betekenissen van het woord.

De heer Jan Laurys : Ik weet dat u een heel goede relatie hebt met minister Vanderpoorten, en daarom heb ik die vraag gesteld.

Minister Renaat Landuyt : Ik zal er zeker met haar over praten. In het kader van de goede verhoudingen binnen de Vlaamse regering kunnen we nagaan of we er kunnen invliegen.

Wat wij doen in het kader van het faillissement van Sabena en de gevolgen daarvan, situeert zich allemaal binnen het wettelijke kader van het Herplaatsingsfonds. Daar wordt juridisch duidelijk de link gelegd met de onderneming die failliet werd verklaard, wat betekent dat we alles kunnen doen waartoe is voorzien in dit decreet over het Herplaatsingsfonds. We kunnen dus alles doen voor mensen die effectief als personeel konden worden aanzien. We gaan zeer ver in die interpretatie, omdat we vinden dat we ook veel verder moeten gaan in de ondersteuning van deze mensen. Dat betekent zelfs dat we ook instaan voor de extra training op de simulator om de licentie te kunnen behouden. Federaal hebben ze de termijn verlengd, wij zorgen ervoor dat wij meer dan onze verantwoordelijkheid als gewest nemen in deze zaak.

Wat nu heel specifiek de studenten betreft van de zogenaamde negende promotie, is het zo dat hun ouders zich hebben gegroepeerd in een vereniging, die reeds contacten heeft gehad met diensten van de VDAB, om te kijken wat er kan gebeuren. De grote rem blijft echter dat er geen wettelijke basis is om aan die specifieke groep van mensen een extra ondersteuning te geven. Het enige wat we hun kunnen bieden, is de extra-normale service van de VDAB, de werkwinkel en andere instellingen. Voor de rest kunnen wij niets anders dan samen met die ouders en met de betrokkenen zelf de evolutie van de luchtvaart betreuren.

De kern van mijn antwoord is in feite dat er geen wettelijke basis bestaat om aan deze specifieke groep van mensen een specifieke service te leveren. Wat we langs Vlaamse zijde hebben gedaan,

Landuyt

was mogelijk dankzij het decreet op het Herplaatsingsfonds. Dat geeft de mogelijkheid om in een bijzondere begeleiding te voorzien van de betrokkenen. We hebben dat maximaal aangewend om mensen hun pilotenvergunning te laten behouden omdat er een band was tussen het faillissement en de ex-werknemers. De mensen waarover u het hebt, hebben niet eens de kans gehad om werknemer te zijn.

De voorzitter : De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Mijnheer de minister, ik begrip dat er over de juridische basis gediscussieerd kan worden. Misschien kan worden gesteld dat de wachtlijsten een soort van verbintenis inhouden.

Minister Renaat Landuyt : De eerste die daartegen zal protesteren is de curator. In het belang van het faillissement kan hij dat niet aanvaarden. Dat zou dan gelden voor elk bedrijf dat een sollicitantenbestand bijhoudt. De curator kan moeilijk aanvaarden dat mensen die zich kandidaat stellen een juridische band hebben met het bedrijf.

De heer Jan Laurys : Ik zal de materie opvolgen en de vraag ook aan minister Vanderpoorten stellen. Misschien kan er via haar toch een kleine financiële tegemoetkoming zijn. Voor sommige betrokkenen is het een echt drama.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Declercq tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over wisselwerk

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Declercq tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over wisselwerk.

Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, tewerkstelling, pendelen en de daaruit voortkomende mobiliteitsproblemen zijn ons welbekend. Een job ver van huis kan bovendien extra spanning, stress en tijdverlies met zich meebrengen.

Graag geef ik een voorbeeld uit Nederland. 'Wisselwerk Nederland' is een project dat als doel heeft zoveel mogelijk mensen dichterbij hun woonplaats te laten werken. Het is de bedoeling werknemers onderling van werkplek te laten wisselen. Het is een onderneming die gegevens van werknemers en werkzoekenden registreert die op zoek zijn naar een baan om de hoek. De functie, specialiteit, woonplaats en regio worden verzameld in een bestand. Van daaruit wordt er bemiddeld waarbij werknemers, werkzoekenden en werkgevers actief zijn betrokken. Deze wisselwerking heeft alleen maar voordelen. Voor de werknemer : werk dichterbij huis, meer vrije tijd en een betere levenskwaliteit. Voor het milieu en de mobiliteit : minder kilometers, minder files, minder vervuiling.

Hier lijkt een prachtige taak weggelegd voor de VDAB : het in kaart brengen van de woonplaats van werkzoekenden en werkgevers, het opstellen van lijsten met de verschillende jobs. Ook de bemiddeling bij de wissel zou tot de opdracht kunnen behoren. Wie weet kunnen er schokkende wissels worden teweeggebracht met een concreet resultaat inzake levenskwaliteit, mobiliteit en milieu.

Mijnheer de minister, bent u bereid een dergelijk project te laten opstarten en ervoor in de nodige middelen te voorzien ? In welke mate is de Vlaamse regering bereid om een project inzake wisselwerk binnen de eigen administratie te organiseren ?

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, het is een leuk idee dat tot nadenken stemt. Vlaanderen heeft echter een andere prioriteit. Bij onze werknemers is er een gebrek aan mobiliteit. Binnen een kleine regio als Vlaanderen, zelfs binnen een provincie is er geen mobiliteit. Er zijn subregio's met een hoge werkloosheidsgraad en subregio's met een hoge vraag naar werknemers. We hebben dan ook als prioriteit om die mobiliteit te stimuleren en het werk te bevorderen.

Er is twee jaar geleden spontaan een periode van wisselwerk geweest. Mensen hadden toen de luxe om werk te kunnen kiezen. Er hebben toen bijvoorbeeld veel meer mensen uit het zuiden van West-Vlaanderen gekozen om in eigen regio te werken. De behoefte aan wisselwerk is veel minder sterk dan de behoefte aan mobiliteit. We willen dat mensen zelfs grotere afstanden afleggen om te gaan werken. In Vlaanderen hebben we een raar fenomeen : de mobiliteitsdrempel. In Oostende bijvoorbeeld zijn er veel werklozen, terwijl er in Roe-

Landuyt

selare veel vraag is naar werknemers. De situatie in Nederland is helemaal anders. We zien Nederlanders op vakantie bijvoorbeeld ook overal opdruken, terwijl dat bij Vlamingen veel bescheidener is.

De voorzitter : Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Ik zie dat als twee verschillende zaken. Er moet mobiliteit en flexibiliteit zijn, maar ik zie toch mogelijkheden voor wisselwerk, bijvoorbeeld in de administratie. Ik denk dat de administratie Onderwijs ooit heeft nagegaan wie waar woont en wie waar werkt, en dat het eenvoudig zou zijn om te wisselen.

Minister Renaat Landuyt : De prioriteit is om mobiliteit te bevorderen. Wisselwerk heeft als doel de mobiliteit te verminderen. Ik weet natuurlijk dat veel mensen vanuit alle provincies naar Brussel gaan om te werken. Door die afstand te overbruggen verliezen ze vrije tijd, maar zijn ze ook niet aan het werk. Dat is voor niemand interessant. Een oplossing daartoe is telewerk. De Vlaamse regering buigt zich daar momenteel over. Ik zie mensen ook niet zo snel wisselen van job. Dat is zoiets als wisselen van partner : dat doe je ook niet zo snel.

Mevrouw Veerle Declercq : Het gaat over dezelfde functies. Het een sluit het ander niet uit. Telewerk is helemaal iets anders dan wisselwerk.

Minister Renaat Landuyt : Iedereen die met arbeidsbemiddeling bezig is, zegt dat er een probleem is van mobiliteit. Als we mensen dicht bij huis willen laten werken, dan is telewerk daarvoor geschikt.

– *De heer Roland Van Goethem treedt als voorzitter op.*

Mevrouw Veerle Declercq : We hebben hier eens een hoorzitting gehad waaruit bleek dat telewerk geen oplossing is voor de mobiliteitsproblemen.

Minister Renaat Landuyt : Ik heb het over de beleidsprioriteiten. Dat is in de eerste plaats mobiliteit en in tweede instantie thuiswerk bevorderen. Voor een administratie kan dat betekenen dat de zetels worden gespreid. De allerlaagste nood is dat mensen van werk veranderen om dicht bij huis te kunnen zijn. Dit experiment is interessant en we zullen het bekijken, maar het is geen prioriteit.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de controle op de beschikbaarheid van werklozen voor de arbeidsmarkt

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Bogaert tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de controle op de beschikbaarheid van werklozen voor de arbeidsmarkt.

De heer Bogaert heeft het woord.

De heer André-Emiel Bogaert : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, als parlements lid ben ik niet ongevoelig voor wat anderen doen in het beleid, zeker niet als ze komen uit een middenveld dat op bepaalde gebieden beslagen is. Zo kreeg ik kennis van een vrij ongebruikelijk gemeenschappelijk standpunt van het VBO, de UWE, de Union Wallonne des Entreprises, het VEV en de VOB, de Vereniging van Ondernemingen in Brussel, over de controle op de beschikbaarheid van werkzoekende werklozen.

Volgens de overkoepelende werkgeversorganisaties laat de controle op de beschikbaarheid te wensen over. Naar hun zeggen vereist de legitimiteit van het werkloosheidssysteem dat wie uitkeringen ontvangt, ook beschikbaar is voor de arbeidsmarkt. Het Europees objectief, namelijk de werkzaamheidsbevolking op actieve leeftijd gevoelig optrekken kan net zo goed een beleidsoptie zijn. Uit een door de werkgevers uitgevoerd onderzoek zou blijken dat het in een systeem met in de tijd onbeperkte uitkeringen, gepast is te voorzien in een effectieve controle op de werkwillegheid en beschikbaarheid.

Die controle zou volgens de onderzoekers ontbreken, voornamelijk ingevolge een gebrek aan doorstroming van gegevens van de regionale arbeidsbemiddelingsdiensten naar de federale RVA, de beroemde transmissie. Uit de genoemde studie zou blijken dat er te weinig gegevens worden doorgegeven, en dat er zelfs geen worden doorgegeven over het weigeren van werkaanbiedingen of opleidingen. Ten slotte stellen de werkgevers tot bewijs van het tegendeel dat heel wat transmissies die dan toch plaatsvinden, uiteindelijk niet tot een straf, in hun hoofd een schorsing van de uitkering, leiden.

Bogaert

Het gemeenschappelijk werkgeversverbond stelt een tweesporenbeleid voor om een effectieve controle op de beschikbaarheid te bereiken. Een eerste spoor is een betere transmissie van gegevens van de regio's naar de federale RVA door het afsluiten van een nieuw samenwerkingsakkoord, uitgebreider en meer gericht op de transmissie.

Het is echter over het tweede spoor dat ik me zorgen maak. Ze vragen dat de RVA een grotere rol zou spelen bij de controle. Deze instelling zou dan de bevoegdheid krijgen zelf rechtstreeks de inspanningen van de werklozen om werk te vinden te evalueren. De RVA zou daardoor niet langer afhankelijk zijn van de regio's. Dat zou meteen de invoering betekenen van een zoekplicht waarbij de bewijslast bij de werkloze komt te liggen. Daar heb ik het moeilijk mee. Die voorstellen, vooral dan het tweede, zouden vergaande consequenties hebben. In feite wordt in het voorstel van de koepel de zeggenschap en het draagvlak van het regionale naar het federale niveau overgeheveld, met alle gevolgen van dien.

Mijnheer de minister, hebt u kennis van deze studie en de standpunten van het gemeenschappelijk werkgeversverbond? Zo ja, hebt u daarop gereageerd? In hoeverre kunt u zich akkoord verklaren met de meegedeelde gegevens en met de gedane voorstellen? Bent u bereid te werken aan een nieuw samenwerkingsakkoord over de transmissie van gegevens van de regio Vlaanderen naar de federale RVA? Bent u bereid een grotere rol van de RVA bij de controle te dulden, zodat de RVA terzake niet langer van de regio's afhankelijk zou zijn? Bent u bereid tot de invoering van een zoekplicht waarbij de bewijslast bij de werklozen komt te liggen? Ik twijfel daar alvast aan.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, collega's, mijn antwoord op de vijfde vraag laat ik u liever raden. *(Opmerkingen van de heer André-Emiel Bogaert)*

De nota 'controle en beschikbaarheid van de werkzoekende werklozen' van de door u genoemde organisaties wordt voorgelegd aan het beheerscomité van de VDAB op 3 juli 2002. We zullen die nota dus ernstig laten analyseren door de bevoegde instantie. Vooraf wenst de VDAB reeds enkele opmerkingen te maken.

De eerste opmerking volgt een beetje de omgekeerde weg. Uit de cijfers blijkt dat de transmissie door de VDAB groter is dan de transmissie door andere instellingen. De VDAB zegt niet altijd volledig op de hoogte te zijn van de RVA-situatie van de betrokkenen. Ze mist soms de informatie om te weten bij welke werkzoekenden ze een transmissie moeten doen. Dat kan betekenen dat er een nog betere informatie-uitwisseling moet komen. De wet op de privacy moet natuurlijk worden gerespecteerd.

Een andere opmerking is dat VDAB-consulenten en andere VDAB-medewerkers onmiddellijk melden als iemand weigert op een werkaanbod in te gaan. Die informatie wordt doorgegeven via het beheerscomité. Als er al een selectie gebeurt in verband met de transmissie, dan zijn het niet de VDAB-ambtenaren die daar verantwoordelijk voor zijn. Die hebben immers duidelijk de opdracht gekregen om alles te melden.

Niet elke transmissie leidt tot een sanctie, en daar zijn drie redenen voor. Ten eerste blijken er soms gegevens van personen worden doorgegeven die niet onder de transmissiebepaling vallen, wellicht omdat ze geen uitkering krijgen. Soms blijken de dossiergegevens van de RVA immers niet helemaal juist te zijn. Ten tweede bewijzen sommige mensen die een aanbieding weigeren achteraf dat ze op dat ogenblik aan het werk waren of dat ze ziek waren. Ten derde blijkt soms dat de werkzoekende in kwestie op een verkeerd adres werd aangeschreven. Dat kan men de VDAB niet verwijten, want die gebruikt het adres dat het laatst is doorgegeven.

Voor het overige wordt ervan uitgegaan dat het protocol niet zozeer opnieuw moet worden bekeken. Er zou veeleer iets moeten veranderen aan de uitvoering ervan en aan de wisselwerking tussen de verschillende diensten. Die zou wat beter moeten worden bekeken.

De houding van de VDAB is dat het protocol in verband met de transmissie nauwgezet wordt uitgevoerd. De voogdijminister steunt de VDAB in die houding. Ik zal zeker nog meer reacties krijgen na de vergadering van het beheerscomité van 3 juli 2002.

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer André-Emiel Bogaert : Het belangrijkste element uit het antwoord van de minister is dat de kwestie zal worden voorgelegd aan het beheerscomité. De adviezen van het comité zullen bovendien

Bogaert

aan de minister en aan het parlement worden meegedeeld. Misschien zal daaruit blijken dat een aantal van de problemen die de koepel van de werkgevers aanhaalde, kunnen worden opgelost.

Dat alles niet op ideale wijze verloopt, wordt niet ontkend, want dat is bijna onmogelijk. Het is inderdaad zo dat in een arbeidsmarktevolutie de controle op de beschikbaarheid, zeker wat de transmissie en de uiteindelijke beslissingen betreft, transparant moet zijn. Men mag niet vervallen in een controle om de controle, en de lat moet voor iedereen gelijk liggen.

Het systeem wordt namelijk niet ondergraven als de gebruikers ervan vinden dat het systeem normaal verloopt, en dat is eigenlijk de bedoeling. Ik wacht dus samen met de minister op de beslissing van het beheerscomité, misschien komen we op deze zaak nog terug.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Ik wil nog een opmerking maken ten aanzien van de werkgeversorganisaties. Die opmerking is misschien niet onschuldig, of mag in ieder geval niet worden vergeten.

Toen men ooit de discussie voerde over de scheiding tussen uitkeringen en arbeidsbemiddeling,

waren het vooral de werkgeversorganisaties, de ondernemingen die vragende partij waren. Dat had namelijk een doeltreffender vacature-invulling tot gevolg, want men wilde situaties vermijden waarin de werkzoekende zich al te zeer verplicht voelde om zich anders voor te doen dan hij was. Werknemers deden zich gedwongen beter voor dan ze waren, waardoor werkgevers niet aan de best gekwalificeerde werknemers raakten.

De werkgevers waren dus destijds vragende partij om op een relaxte wijze, zonder dat de druk op de uitkering lag, goed te kunnen toetsen of een persoon geschikt was voor het werk dat men aanbood. Nu vragen ze eigenlijk het omgekeerde : ze moeten heel goed beseffen dat ze, als ze van hun eigen vacatures een soort testcase maken voor het behoud van uitkeringen, het kind wel eens met het badwater zouden kunnen weggooien. Een goede werking van de arbeidsmarkt vereist namelijk dat de partijen zo vrij mogelijk zijn in de onderhandelingen over de geschiktheid van de job of de geschiktheid van de persoon. Om die reden moeten we het debat op een genuanceerde wijze voeren. Dat is in ieders belang.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.01 uur.*
